

MÜMİN SEÇİCİDİR

Nureddin Yıldız'ın Âsiye Olmak (42.) dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

İslam'a iman etmiş Müslümanlar, Kur'an ile yaşamak isteyen gençler, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in sünnetini yaşamak için ölçü kabul eden hanımlar ve erkekler, Âsiyelik mücadelesi yapanlar ve Musablık derdi taşıyanlar olarak kesinlikle seçici insan olmak zorundayız.

Sıradanlık bu büyük isimlere aykırıdır. Seçemeyen seçilemez. Allah'ın cenneti için seçilmeyi isteyenler, dünyadaki hayatlarını seçerek yaşamak zorundadırlar. Bugünkü teknoloji çağında insanlığın başına gelmiş en büyük belalardan birisi sıradan, sürü gibi yaşamayı kabul etme hastalığıdır.

Diyebilirim ki; farz olan ilmihâl bilgilerinden sonra gençlerimizin en çok dikkat etmesi gereken hayat ölçülerinden biri, belki hafız olmaktan da önce seçmeyi bilerek yaşayabilmektir. Konuşacağı kelimeleri de seçmek, oturup kalkacağı arkadaşı seçmek, kullanacağı isimleri seçmek, oturacağı evi seçmek, okuyacağı kitabı kesinlikle seçmek, işinin seçicisi olmak, hatta bir fetva soracağı zaman fetva verecek müftüyü seçmek, dizinin dibine oturacağı zaman hocayı seçmek akıbetimizi gösteren işaretlerdendir.

Pimpirikleşerek, vesveseye düşerek elbette yaşayamayız. Vesvese ve pimpirikli olmak bir uçtur. Akşama kadar merada önüne çıkan her ottan otlayan koyun gibi olmak da öbür uçtur. İki ucun arasında itidalli, ölçülü, ahenkli bir seçici olmak ise mübarek nesil olmak, Allah'ın razı olacağı hayatı yaşamak için şarttır. İnsanların oturacakları koltuğun bile rengine, çiçek modeline varıncaya kadar her şeyi seçtikleri bir dünyada, bizim ebedî oturmayı murat ettiğimiz cennet ümidimiz, cehennemden kurtuluş umudumuz için yaptığımız işleri seçmeden yapıyor olmamız başarısızlıktır.

Ebedî kalmayı hayal ettiğimiz cennet için yaptığımız işlerde seçmek ihtiyacı hissetmiyorsak, iki gün kullanmak için oyuncak gibi aldığımız bir şeyi saatlerce düşünerek alıyorsak, dünya ve ahireti en azından dengede bile bırakamadığımız görülür. Dengede bıraksaydık bari dünya kadar ahiretimize de önem verirdik. Hâlbuki dünya kaç günlük, ahiret kaç günlüktür?

Müslüman kesinlikle seçebilen insandır. Dostunu, kullanacağı sözcüğünü, oturacağı kalkacağı yerini, arkadaşını; her şeyi seçen insandır. Midemizin zevkleri için seçebildiğimize göre seçme kabiliyetimiz var demektir. Beynimizin geleceği, kalbimizin hayat bulması için de seçmeyi kesinlikle becermek zorundayız. Dolayısıyla bugün Âsiyelik mücadelesi yapan, böyle inanan, bir Musablık derdi olan herkes, kuru sloganları ve uçuk edebiyatları bırakıp Âsiyeliğin bir seçilme meselesi olduğunu, Allah seçerse Âsiye-Musab olabileceğini anlayarak, seçilmiş bir Âsiye olmak için seçe seçe yaşamak gerektiğini anlamalıdır. Seçmeyi beceremeyenler seçilenlerden olamazlar.

Ne olurlar peki? Seçmeyi beceremeyenler İslamiyet'ten mi çıkarlar? Hayır, öyle değil. Âsiye olamazlar, Musab olamazlar; sıradan olurlar. Sürüden bir parça olurlar, güdülürler; güdemezler. Elbette seçmek bir kabiliyet meselesi olduğu kadar iradeyi kullanma meselesidir.

aynı zamanda. İradesini kullanmayı beceremeyenler başkalarının seçtikleri üzerinden hayatlarını ve dinlerini yaşamak zorunda kalırlar. Bugün Allah'ın dinini kıyamete kadar taşımak için azimli ve gayretli olduğunu düşünen ya da böyle isteyen gençler oturup geride bıraktığı, mesela balığ olduktan sonraki on beş yirmi yılını Allah'ın önüne koyduğu seçenekler arasında nasıl seçerek yaşadıklarını ölçmeleri gerekir. Geçmişte ne kadar seçiciydin, ne kadar sürüden biriydin: Bunun tefekkürü yapılmalıdır.

Allah her birimizin önüne sayamayacağımız kadar alternatifler koyuyor. Bu alternatifler arasında ne seçtiğimize bakarak da bize puan veriyor. Allah'ın düşük kapasiteli kulları gözüne çarpan ilk oyuncağa dalan çocuk gibi oluyorlar. Allah'ın büyük işler için seçtiği kulları ise önüne gelen alternatifleri değil gözünde büyüttüğü hedeflerini bakarak seçiyorlar. Yıllarını seçtiği hedefi bulmak için harcarlar. Sırf büyükten daha aşağısına razı olmamak için. Seçebilme kabiliyetimiz kimliğimizdir bizim.

En basit çorabı bile ayağımızın altına giydiğimiz hâlde seçmeden almayıp da -yani böyle bir hayat yaşayıp da- ebedî ahiretimizle, dava ve din dediğimiz cennet sebebimizle alakalı meselelerde üstünkörü, kaba saba ölçülerle yaşayamayız. Bari çorabımız kadar, kullanacağımız mendil kadar, çantamız kadar, bari onun kadar seçme kabiliyetimiz olsun.

Bugüne kadarki seçmeden yaşama hatamızı bir hata kabul edip düzeltmeye karar verdikten sonra bugünden itibaren seçen Müslüman genç, eleği olan Müslüman genç olarak yaşamak zorundayız. Buna karar vermeye mecburuz. Eleği olmadan her avucuna aldığına ağzına atan, her yanına oturduğuna arkadaş muamelesi yapan, her selam verenle yıllarını geçirmeye hazır olan yanılıyor. Bu yanılığının faturasını da hem dünya hayatında seviyesizlik olarak ödeyecek hem de ahiret hayatında derece kaybı olarak en azından ödeyecek. Bakacak ki elemiş elemiş ve Ebu Bekirler bulup Hadiceler bulup yoluna devam etmiş olanlar cennette filan derecede iken, önüne gelen herkesle oturmakta kalkmakta, her gördüğü renkten giymekte sakınca bulmamış, ağzına gelen her sözü kullanmayı sakıncasız görmüşler de cennete girseler bile uçsuz bucaksız cennette çok kötü denebilecek alt tabakalarda kalacaklar.

Mümin normal şartlarda bile seçiciyken bir de Âsiye ve Musab olmak için çırpınan genç hedefinde ilerlerse çok seçici davranmalıdır. Onun bu arzusu hoca seçince ortaya çıkar, yer seçince ortaya çıkar, dost seçerken ortaya çıkar. Bunun için karakterinden, günlük konuşmalarından, oturup kalkmasından bir hanım kızın Âsiye olup olamayacağı çok rahat belli olur. Çünkü Âsiye seçmesini bilmiştir. Allah'ı ve cenneti seçmiştir. Komşularından etkilenmemiş, sarayından etkilenmemiş, eşinden etkilenmemiş ve bir seçip pir seçmiştir. Hedefimiz iyi mümin olmaksızın seçici olmak zorundayız.

Yalnızca kaderimiz konusunda seçim yapma hakkımız yoktur. Onu Rabbimiz yazmış, yazdığı gibi de tecelli ettirecektir. Şeriatımızın hükümleri arasında seçicilik yapamayız. "Bu mezhep daha güzelmüş, şu âlim daha iyiymiş" diyemeyiz, şeriat neyse odur deriz. Başımıza gelen olaylarda seçicilik yapamayız. Yaratılış tarzımızı da seçemeyiz. "Erkek olsaydım" diyemez bir kız. "Benim burnum uzun olsaydı, kısa olsaydı" diyemeyiz. "Saçım kıvrırcık olsaydı, kumral olsaydı" diyemeyiz. "Rabbim nasıl yarattıysa başım üstüne" deriz. Seçme kelimesini bunlar için kullanmıyoruz; eylemlerimiz, tavırlarımız için kullanıyoruz.

Muhammed aleyhisselamin ümmetinden olup sıradan, sokak düzeyinde kalan bir insan olamam. Eğer mümin kardeşlerim telefon görüşmeme bakarak benim ümmet-i Muhammed'den olduğumu anlayamıyorsa benim kat etmem gereken çok yol var demektir. Muhammed aleyhisselamin ümmetinden olup da telefon görüşmesinin seviyesinin düşük olması kabul edilemez. Benim seçici kabiliyetim telefonumdaki arkadaş listesinden de telefonda kullandığım programlardan da bilgisayardan girdiğim internet sayfasından da belli olur. Benimle beş dakikalık konuşma beni tanıtır, telefonumdan beş dakikalık bir incelenme kimliğimi ortaya çıkarır.

Benim kullardan gizlesem de Allah'tan gizleyemeyeceğimi bildiğim için hayâ edişim kullar arasında o hayâ ettiğimi yansıtan tavırlarla ortaya çıkar. Eğer böyle yapamazsam laf Müslümanı olurum. Büyük büyük laflar konuşan Müslüman, uygulamaya gelince varla yok arasında bir Müslüman olur. Bu sözleri aslında her anne baba da çocuğuna söyler. Ama anne babaların söylemesine gerek kalmadan her Müslüman kendisine bir seviye testi yapmak zorundadır. Seçiciliğini ne kadar kullanıp kullanmadığını herkes test etmelidir. İnsanların göreceği bir ayakkabıya gösterdiğim özeni meleklerin göreceği bir namaza gösteriyor muyum? Evimde komşuların da arkadaşların da göreceği seccadenin şekline gösterdiğim özeni o seccadenin üzerinde kıldığım namaza gösteriyor muyum? Münafıklık bazen büyük olaylar şeklinde ortaya çıkar, ashabı-ı kiram döneminde olduğu gibi bazen de münafıklık kanser gibi eylemlerimizin arasına sıkışır.

Zira Allah Âdemoğlunu yarattı, o âdemoğlunun içinden peygamberleri seçti. Peygamberlerin içinden beş büyük peygamberi seçti. Onların içinden Muhammed aleyhisselamı seçti. Muhammed aleyhisselam için Mekke'yi seçti. Bu seçtiği büyük isimlerden oluşan seçilmişlerin içine de bizleri attı. Bu kadar büyük bir seçilmişliğin, Muhammed aleyhisselamin ümmetinden olmanın ağırlığını taşıyamayan yazık eder kendine ve ümmetine.

Bu 'seçme'yi Peygamber aleyhisselam Efendimiz üzerinden izleyebiliriz. Bakıyoruz ki arkadaş seçeceği zaman Ebu Bekir'i, temsilci seçeceği zaman Musab'ı, sırdaş seçeceği zaman Huzeyfe'yi aday görmüş. Müezzin seçeceği zaman da Bilal'i seçmiş. Peygamber aleyhisselamda da bir seçme var. Kur'an bu büyük isimlerin hepsine "Allah onlardan razıdır" dediği hâlde hepsini farklı farklı seçmiş. Çünkü iyi olan iyiyi seçer. İyi olup iyi seçemeyenin iyiliği kaybolur. Eğer Muhammed aleyhisselatu vesselam Ebu Bekir'i, Huzeyfe'yi -radiyallahu anhum- seçemeseydi o büyüklüğünün gereğini yapamamış olurdu.

Aişe annemiz Buharî'nin 3560, Müslim'in de 2327. olarak rivayet ettiği hadiste Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem 'karakterini' bize tarif ederken şöyle buyuruyor: "Bir şeyin iki alternatifi varsa Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem onun kolay olanını seçerdi. Eğer alternatifli bir şey varsa kolay olanı seçerdi. Eğer haramsa zaten onu seçmezdi."

Müslüman seçicidir. Bu seçiciliği ibadetinden kolay olanında da uygulayabilir. Farzlarda seçme hakkı yok, mubahlarda ve nafilelerde seçebilir. Birinin bünyesi kaldırdığı için nafilere oruç tutmayı seçecek, öbürünün bünyesi onu kaldırmadığı için harçlığandan sadaka vermeyi seçecek, öbürünün ikisine de takati yetmediği için hasta kardeşlerini ziyaret edip sevap kazanacak; herkes nafilere sevabı kazanacak. Seçme kabiliyeti olan ve seçmeyi öğreten bir peygamber -aleyhisselatu vesselam- bize bunu öğretmiştir.

Allah'ın rızasını kazanmak için bünyemin daha uygun olduğu ibadetleri nafîle olarak yapmak gerektiği zaman seçip yapacağım. Zira seçmeyi beceremezsem sıradan, herkesin yaptığı gibi yapacağım dersem yanlış işler de yapabilirim. Bünyemin kaldıramayacağı işleri yapınca da altında kalırım, ezilirim; hem kendime yazık ederim hem örnek olduklarıma. Ezber kabiliyetim olmadığı hâlde "illa beş cüz Kur'an ezberleyeceğim" diye diretecek yerde tespihi elime alıp beş cüz Kur'an'ın uzunluğu kadar tespih yapsaydım belki cennete girişimi hazırlayacaktım. Direttim, ezberi de yapamadım, vaktim de moralim de kayboldu, can sıkıntısıyla da aylar geçirmiş oldum.

Seçmeyi bilmek iyi Müslümanlığın gereğidir. Çünkü iyi seçmek insanlıktan kaynaklanıyor. İnsanlar insanlıklarını değerlendirebildikleri kadar iyi Müslüman oluyorlar.

Elmayı bile çürüğünden ayırdığımıza göre hiçbir meyve ile takdir edilemeyecek kadar olan değerli işlerimizi çürük çarık nasıl yaparız biz? Bu kadar seviyesiz yapmayı düşünemeyiz bile. Ben size iyi Müslüman olmanın, bu ümmetin önünde gidenlerden olmanın farzlarını vaciplerini anlatmıyorum şu anda ama kurallarından bir kuralını söylüyorum. Rastgele iş yaparak büyük olmuş bir insan yok. Çocukken bile şu işlerde dikkatliydi diye hayat hikâyelerinde yazılıyor. Hatta dünyalıkta bile büyük büyük zenginlerin çocukken nasıl kumbara yapıp para topladıkları, nasıl gelişi güzel yaşamayıp ayakkabısının kıymetini bildiğini, eskitmediğini hayat hikâyelerinde okursunuz.

Zararın neresinden dönersem kârdır. Hayatımın geri kalan bir haftasıysa o bir haftayı seçerim, seviyemi yükseltirim, seçicilerden olurum, Allah da beni seçer. Bir günde bile cenneti kazanmak mümkündür. Onurlu, seviyeli, kaliteli yaşanmış bir günlük Müslümanlık sürü gibi güdülmüş beş yıllık Müslümanlıktan daha iyidir.

Bir: Biz müminiz, elhamdülillah. Rabbimiz de bize "Ey müminler takva üzere olun." diye emretmiştir. Sonra da Enfal suresinin 29. ayetinde takvayı ölçü alanlara yardım edeceğine söz vermiştir.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن تَتَّقُوا اللَّهَ يَجْعَل لَكُمْ فُرْقَانًا

"Ey iman edenler, takva üzere iş yaparsanız Allah size bir Furkan verir." Yani önünüzü göreceğiniz bir yol gösterir size. Bilhassa gençler evlenirken takvayı standart alıp yola çıkarlarsa geri kalanına Allah yardım edecek. Hatta ve hatta ilim tahsilinde, arkadaş seçiminde, sosyal ilişkilerimizde, yeri gelip ticaret yaptığımızda, iş kurduğumuzda takvayı ölçü olarak yola devam etmemiz hâlinde "size bir yol gösteririz" diyen ayeti unutmamalıyız.

İki: Seçici olmak istişare etmeyi bilmek demektir. İstişare Müslüman karakteridir. Kendisinden o konuda daha bilgili ve samimiyetine güvendiği birisinden görüş almak demektir istişare. Evlenirken, iş kurarken, bir düşünce oluştururken kendi tecrübelerinin üstüne, arzularının yanına o işte ehil, tecrübeli birinin kanaatlerini öğrenmeye istişare denir. İstişare sayesinde mümin hatalı iş yapmaz. Yapsa da pişman olmaz. Neden? Çünkü zaten insanlığın geldiği nokta buydu. Ben üç-beş kişiyle istişare ettim onların, verdiği teklifleri de düşündüm, böylesinin doğru olduğunu anladım. Yola devam ettim, kaderim buymuş der rahat eder. Başarılı olursa mutlu olur, başarısız olursa da oturup ağlamaz.

Üç: İstihare bizim için önemli bir kelime. Seçilikle ilgili en temel Müslüman kurallarından biri bu. Müslüman istihare eder.

İstihare farzlar, vacipler ve haramlar dışındaki işlerde yaptığı bir işi Müslüman'ın adeta Allah'a danışarak yapması demektir. Ama istihare mubahlardan bir mubahta veya helallerden bir helalde olur. Öğle namazını kılayım mı kılmayayım mı diye istihare yapılmaz. Farz Allah'ın emri, zaten yapılacak. Benim düğünümde saz çalınsın mı çalınmasın mı diye de istihare yapılmaz. Haram çünkü. Ama mubah olan işlerde, bu uygun mudur değil midir, diye istihare yapılır.

İstihare yaptırılmaz, yapılır. Bu dünyada kimse kimsenin ruh âlemiyle ilgili yükünü taşıyamaz. İhtiyacı olan kendisi yapar. 'Kiralık' istihareci olmaz. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem "istihare yaptırın" buyurmadı. Birisi gelip "benim namıma bir istihare yap" demedi. Kendisi yaptı istiharesini. Ashabına da yapmalarını öğretti.

Mesela genç bir kızın evlilik teklifini ele alalım. Ona bir evlilik teklifi yapıldı. O teklifi de düşündü. Bir kere helal bir evlilik mi ona baktı. Baktı ki şeriata aykırı değil. Birinci baraj geçildi. Takvayı ölçü aldı.

Sonra istişareler yaptı, kendi anne babasına danıştı, amcasına danıştı, teklif getiren insanın yakınlarını inceledi, istişareler yaptı, sonuç olumlu çıktı. Şimdi istihare yapacak.

A isimli bu genç kız B isimli birinin evlilik teklifini kabul edip etmeme konusunda söz konusu süreci işletti. Bu süreç istihareye geldi dayandı. Abdest alacak, iki rekât namaz kılacak. Namazdan sonra Allah'a hamd edecek, "elhamdülillah" diyecektir. Hamd için Fatıha-i Şerife de okunabilir. Peygamber aleyhissalatu vesselam Efendimiz'e salavat getirecek.

Sonra da "Allah'ım" diyecek, "ben filanca kulunum, bunu sen biliyorsun. Filanca kulun bana evlilik teklifi etti. Ben Peygamber Efendimiz'in sünnetine uyarak istişarelerimi yaptım. İstişarelerim beni bir noktaya getirdi. Eğer bu evlilik benim için hayırlı ise bana bunu hayır göster. Eğer bu evlilik benim için hayırlı değilse beni bundan uzak tut ya Rabbi." Tekrar hamd edecek, salavat edecek.

Bu kadar. Uykuya yatması gerekmiyor. Çünkü istihare için rüya görmek gerekmez. Ondan sonra üç gün içinde o evlilik teklifi hakkında içindeki duyguları yorumlayacaktır.

Mesela istihare yapmadan önce yüzde kırk olumsuz, yüzde altmış da olumlu görünüyordu düşünceleri; istihareden sonra yüzde yetmiş olumlu, yüzde otuz olumsuz döndü. Bu istihare evliliğin olmasını tavsiye ediyor demektir.

Sadece evlilik değil meselemiz. Farzlar, vacipler, haramlar zaten gündemimiz değil; onları seçme veya reddetme hakkımız yok. Şeriatımızla ilgili bir şeyi seçmek diye bir şey olmaz. Şeriatımız emrimiz zaten. Canımız kurban şeriatımıza. Mubahlar, serbestler konusunda alternatifli şeyler içinde alternatiflerden birini seçmek için bunu konuşuyoruz.

Dört: Her şeyin en faydalısını, muhakkak zarar varsa zararın en az olanını tercih edeceğiz. 'İkisi de güzel' yetmez. En güzelini alacağız. İkisi de kötüyse biri muhakkak az kötüdür. Kimyasal yapılı bir ilaç kullanmak da bünye için sakıncalı ameliyat olmak da

sakıncalı. Böyle bir durumda bıçak darbesi yemektense o ilaçları kullanalım diyoruz. Böylece iki kötünden az zararlısını tercih ediyoruz. İki güzelin en iyisini, en güzelini; iki zararlının az zararlısını tercih ediyoruz.

Müslüman, iyinin bile iyisini seçen adamdır; sadece iyi ile kötüyü seçen değil. Müslümanlık kalitesi bunu gerektiriyor. Takvayı ölçü aldık, istişareye önem verdik, istiharemizi yaptık ve geldik güzellerin en güzeline, zararlıların da en az zararına talip olan mantık ortaya koyduk.

Beşinci olarak da; benim hayatımla ilgili bir işte insanların ne dediğine bakmam. İnsanların ne dediği seçmeyi engeller. Çünkü insanlar seni kendi dayatmalarına göre yönlendirirler. Senin lehine olup olmadığına bakmazlar insanlar, kendi menfaatlerini düşünürler. Sen de seni değil kendilerini düşüneni düşünerek bir iş yaptığın zaman bile bile kendi ipini çekmiş olursun. Bunun için diyoruz ki Müslüman kaliteli iş yapar, iyinin iyisini seçer. İki iyiden birini seçmek zorluğuna talip adamdır. Ama insanlar ne derler ne yaparlar diye bir aldırışları olmaz.

Seçme meselesinde kadınların en büyük derdi bu beşinci maddedir. “Ya ne derlerse?” “Ne yaparlarsa insanlar?” korkusu belki de ömürlerini kısalttığı hâlde bunu bir türlü bırakamıyorlar, bu iman zafiyetinden kaynaklanıyor desem ağrıma gidiyor. Siz siz olun Allah’tan başkasını düşünmeyin. Evliyseniz eşinizin üzerinizde hakkı var. Eşinizin ne diyeceğini merak edin şüphesiz. Eşinizin ya da anne ve babanızın dışında hangi insanın sizin üzerinizde hakkı var ki ne diyeceğini merak edeceksiniz. Ne derse desin! Dilin kemiği mi var, istediği gibi konuşur, konuşsun.

Siz dünya ve ahiretinizle ilgili bir hususta Allah haram mı etmiş, helal mi etmiş ona bakın. Sizin lehinize mi aleyhinize mi ona bakın. Ve bir de siz onu yapınca insanlara zararınız mı var kârınız mı var ona bakın. Bu sizi bir kul hakkı ihlaline götürecekseniz yani sizin yaptığınız seçim bir Müslüman’a eziyet etmeye götürecekseniz şüphesiz ki onu yapamazsınız.

Bilhassa hanımların “Ne derler, beğenirler mi, bakarlar mı?” düşüncesi Âdem aleyhisselamdan, Havva annemizden beri var herhâlde. Çünkü eskiden de bu varmış, ne derler ne yaparlar diye. Allah onlardan razı olsun, ayaklarına paspas olunası büyüklerimiz, ashab-ı kiramın kadınları takmadılar bu derdi. Kim ne derse desin diye düşündüler. Allah ne diyor ona baktılar. Ahireti düşündüler.

Benim hayatımı benimle yaşamayan, benim üzerimde dinî ve dünyevî hukuku olmayan bir kadın, benim kıyafetime ve tercihlerime bir şey dese ne olur demese ne olur, kendine baksın. Ben onun için bir şey demediğime, desem de önemi olmayacağına göre o niye benim için bir şey söylesin, ben niye etkileneyim onun söylediğinden...

Bu durumun çarpıcı bir örneği şudur: Bir kadının annesinin-babasının öldüğünü düşünün. Bu ne demektir? Ölen Rabbiyle baş başa kalmış, bir Fatıha’ya değil bir lafza-ı celale muhtaçtır mezarında. Ve bunu kızından, oğlundan başkasının yapması da mümkün değil. Bu kadın evine elli arkadaşını topluyor, onlar için helva yapıyor. Yaygın Anadolu kültürü, hâlâ modern çağa rağmen.

Hanımefendi bu helvayı niye yaptı? “Ne demek? Annem öldü ya!” Annene mi yedireceksin, mezardan içeri mi döneceksin helvayı? Yok, komşular yiyecek. Bunların içinde evinde helva yapamayacak kadar fakir bir kişi var mı? Yok. Zaten senin mahallende fakir yok. Siz toplanıp helva yiyince melekler helvaya kanıp annene gökten rahmet mi indirecekler?

Bunun yerine şöyle yap hanımefendi:

Sizin arka mahallede hicret etmiş muhacir kadınlar var. Bu helva kaç para olacak? Yüz liraya mal olacak. Yüz liralık ayakkabı-terlik al, kış günü götür oradaki yetim çocuklara dağıt. Muhacir kadınlara başörtüsü al, ver. Kadınların başörtüsü yok. Böyle olunca sevap kazanacaksın. “Anamın ruhu için ya Rabbi, anama azap etme, anama mağfiret et” diyeceksin. Sen o kış günü ayakkabısız gezen yetim çocuğa bir ayakkabı vereceksin. Öbürüne bir terlik vereceksin. O da içinden “Allah razı olsun teyze senden” diyecek. Sen de “annemin ruhu için olsun” diyeceksin.

İslam bunu öğretiyor. Peki, komşular ne der? Kime ne der! Meleklerle mi helvamızı nereye götürttünüz diyecekler? Kime ne diyecek komşular? Anan ölürken senin komşular, Azrail’e “öldürme bunu” diye ricada bulundular mı? Senin acının yüz gramını alıp taşıdılar mı? Diyecekler ki “anası için bi’ helva yapmadı.” Yaptın, aferin dediler ne oldu?

Bir bilgisayar alırken yüzde yüz kendi ihtiyacına göre mi alıyorsun yoksa filanca arkadaşım aldı, onunkinden aşağı kalmasın diye mi alıyorsun? İşte o helva her yerde var. Bilgisayar alırken de var, ayağını sıktığı hâlde giydiğin ayakkabı için de var.

Senin tercihini başkasına seçtiriyorsun. Koyun yapar bunu; koyunun otunu çoban belirler. İnsan kendi ihtiyacını kendisi seçip karşılayandır. Mümin bunu Allah’ın hatırı için yapan insandır. Çünkü ‘lâilâheillallah Muhammedun Resûlullah’tan sonra mümin kuyunlaşmaz bir daha.

Buradan bir yola çıkıyor ve şöyle diyoruz: “Allah’ım, ey Rabbim! Sen ki beni Âdemoğlu olarak, Havva’nın kızı olarak yarattın. En şerefli kıldın. Sen ki beni bütün insanlığın içinden seçtiğin beş büyük peygamberinden birincisi yaptığın Muhammed aleyhisselama ümmet kıldın. Sen ki ey Allah’ım, beni Kur’an’ınla, onu okumakla şereflendirdin. Sen ki ey Allah’ım, bana Muhammed aleyhisselamın hayatını, hadislerini, siretini öğrettin. Sen ki ashabın erkeklerini, kadınlarını mübarek insanlar olarak önüme koydun. Sen ki bana bu kadar yollar açtın Allah’ım, ben bu dünyada koyun olarak yaşayamam artık. Şu yedi milyar insanlığın yedi milyarı da bana ters baksa sen bana rahmet nazarıyla bak, onları yok kabul ederim Allah’ım. Seni düşünür, insan olduğumu, Muhammed aleyhisselamın ümmetinden olduğumu düşünür öyle yaşarım Allah’ım. Sen de bana yardım et.”

Sözünü, gözünü, kulağını, eylemlerini her şeyini seçerek yapan kaliteli mümin ol! Allah da seni seçsin; Asiye yapsın, Musab yapsın, Meryem yapsın.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ. وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّمْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ اٰلِهِ وَصَحْبِهِ اَجْمَعِيْنَ.

Âlemlerin Rabbi Allah’a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.